

Elias – nummer to

Profetiske Karakteristika

Jeff Pippenger

2023-09-27

I den foregående artikel identificerede vi Elias som et symbol. I overensstemmelse med William Millers regler kan „symboler“ have mere end én betydning. Derfor kan Elias som symbol også repræsentere den ene del af det dobbelte symbol Elias og Moses. Det dobbelte symbol Elias og Moses løber gennem hele Johannes' Åbenbaring, og at være usikker på, hvad det dobbelte symbol repræsenterer, er at være usikker på budskabet i Johannes' Åbenbaring, som åbnes lige før nådetiden afsluttes. Af denne grund vil vi nu specifikt behandle visse profetiske kendetegn, som er knyttet til symbolet Elias.

Vi har tre primære vidner til at fastslå disse profetiske karakteristika. Disse vidner er profeten Elias, Johannes Døberen og William Miller, som inspirationen identificerer som indbyrdes ombyttelige symboler.

"Tusinder blev ledt til at tage imod den sandhed, som blev prædikeret af William Miller, og Guds tjenere blev oprejst i Elias' ånd og kraft for at forkynde budskabet. Ligesom Johannes, Jesu forløber, følte de, som prædikede dette højtidelige budskab, sig tvunget til at lægge øksen ved træets rod og opfordre mennesker til at bære frugter, som sømmer sig for omvendelse. Deres vidnesbyrd var egnet til at vække og mægtigt påvirke menighederne og åbenbare deres virkelige karakter. Og da den højtidelige advarsel om at flygte fra den kommende vrede lød, modtog mange, som var forenet med menighederne, det helbredende budskab; de så deres frafald, og med bitre angerens tårer og dyb sjælekval ydmygede de sig for Gud. Og idet Guds Ånd hvilede over dem, hjalp de med til at lade råbet lyde: 'Frygt Gud og giv Ham ære; for timen for Hans dom er kommet.'" Early Writings, 233.

Elias, Johannes Døberen og Miller fik givet en særlig ånd, som ledede og bestemte deres gerning. Deres vidnesbyrd var „beregnet til at vække og mægtigt påvirke menighederne og åbenbare“ disse menigheders „virkelige karakter“. Hvad enten det var på Ahabs tid, i Johannes Døberens tid eller på William Millers tid, var de menigheder, de henvendte sig til, alle i besiddelse af en laodikeisk blindhed, som var så dyb og mørk, at budskabet måtte være lige så direkte som at lægge „en økse ved træets rod“. Det indbefattede bekendtgørelsen af nådetidens afslutning, hvilket hos Johannes Døberen var advarslen om „vreden“, som var „ved at komme“. Millers budskab om at forkynde: „Frygt Gud og giv ham ære; thi hans doms time er kommet“, var også en advarsel om den kommende vrede.

Johannes' røst blev løftet som en basun. Hans kald var: »Forkynd mit folk deres overtrædelse og Jakobs hus deres synder« (Esajas 58,1). Han havde ikke modtaget nogen menneskelig lærdom. Gud og naturen havde været hans lærere. Men der behøvedes en, som kunne berede vejen foran Kristus, en, der var frimodig nok til at lade sin røst høre som fortidens profeter og kalde den fordærvede nation til omvendelse.« Selected Messages, bog 2, 148.

Elias befalede, at hans generation den dag skulle vælge, om de ville tjene Gud eller Ba'al, og den generation svarede ikke et ord, hvilket svarer til at vælge Ba'al.

„Aldrig har der været større behov for trofaste advarsler og irettesættelser og for nærgående, ligefrem fremfærd end netop på denne tid. Satan er steget ned med stor magt, fordi han ved, at hans tid er kort. Han oversvømmer verden med behagelige fabler, og Guds folk elsker at få glatte ting forkyndt for sig. Synd og ugudelighed afskys ikke. Det blev vist mig, at Guds folk må gøre fastere, mere beslutsomme anstrengelser for at trænge det indbrydende mørke tilbage. Guds Ånds indtrængende gerning behøves nu som aldrig før. Sløvhed må rystes af. Vi må vækkes af den dvale, som vil blive vor undergang, dersom vi ikke modstår den. Satan har en stærk, beherskende indflydelse på sindene. Prædikanter og folk er i fare for at blive fundet på mørkets magters side. Der findes nu ikke nogen neutral stilling. Vi er alle enten afgjort for det rette eller afgjort med det forkerte. Kristus sagde: 'Den, der ikke er med Mig, er imod Mig; og den, der ikke samler med Mig, spreder.'” Testimonies, bind 3, 327.

Johannes kaldte „den degenererede nation“ i sin historie „en øgleyngel“. Milleritterne identificerede til sidst den degenererede nation i deres historie som Babylons døtre. Hverken Elias, Johannes eller Miller var teologer. De var alle kaldet fra det almindelige livs kår.

„Sandheden, som den er i Jesus, således som den blev forkyndt af Ham, da Han var indhyllet i den sky, blød som dun, er vished og sandhed i vor tid og vil lige så sikkert forny modtagerens sind, som den har fornyet sind i fortiden. Kristus har erklæret: ‚Hører de ikke Moses og Profeterne, lader de sig heller ikke overbevise, om nogen stod op fra de døde.‘ (Luk 16,31).“

»Som et folk må vi berede Herrens vej under Helligåndens overordnede ledelse for evangeliets udbredelse i dets renhed. Strømmen af levende vand skal blive dybere og bredere i sit løb. På alle marker, nær og fjern, vil mennesker blive kaldet fra ploven og fra de mere almindelige erhvervsmæssige beskæftigelser, som i høj grad optager sindet, og vil blive oplært i forbindelse med mænd, som har erfaring—mænd, som forstår sandheden. Ved Guds mest vidunderlige gerninger vil vanskelighedernes bjerge blive fjernet og kastet i havet. Lad os arbejde som sådanne, der har erfaret sandhedens kraft, sådan som den er i Jesus.«

„Der skal i denne tid finde en række begivenheder sted, som vil åbenbare, at Gud er situationens herre. Sandheden skal forkyndes i et klart, umiskendeligt sprog. De, som prædiker sandheden, vil bestræbe sig på at demonstrere sandheden ved et velordnet liv og gudfrygtig vandel. Og idet de gør dette, vil de blive kraftfulde i at forsvare sandheden og i at give den den sikre anvendelse, som Gud har givet den.

„Når de mænd, som har kendt og forkyndt sandheden, vender sig til menneskelig forstand og tildeler forførte sind deres egen ret af fabler, er det på høje tid, at de, som engang har været arbejdere i evangelisk arbejde, men som er blevet draget bort til ledelsen af restauranter, fødevarerbutikker og andre kommercielle arbejdsområder, træder ind på linjen, studerer deres bibler flittigt og med Guds ord i hånden uddeler bibelsandheden, den åndelige føde, i samarbejde med de himmelske engle. Dette arbejde kalder nu højt på arbejdere af guddommelig beskikkelse. Almagt vil da sige til vanskelighedernes bjerge: Bliv løftet bort og kastet i havet.“ Paulson Collection, 73, 74.

Elias, Johannes og Miller var og repræsenterer således mænd, der kaldes fra de „mere almindelige“ „erhverv“, for „de mænd“, som tidligere havde undervist i sandheden, „vender sig til sidst til menneskelig forståelse og øser deres egen ret af fabler op for bedragne sind.“ De almindelige mænd, som kaldes, vil give „den sikre anvendelse“ af den bibelske profeti, således som „Gud har givet den.“ To gange identificerede søster White i afsnittet „bjerge“ som „vanskelighedernes bjerge.“ Disse mænds arbejde indbefattede at jævne „ethvert bjerg“ med jorden. Det arbejde, som udføres af de almindelige mænd, der blev kaldet fra ploven under ydmyge kår, repræsenterer arbejdet med at identificere den rette bibelske metodologi i modsætning til de retter af menneskelige fabler, som tidens teologer uddeler.

„Johannes Døberens gerning, og gerningen hos dem, som i de sidste dage går frem i Elias' ånd og kraft for at vække folket af deres sløvhed, er i mange henseender den samme. Hans gerning er et forbillede på den gerning, der må udføres i denne tidsalder. Kristus skal komme anden gang for at dømme verden i retfærdighed. Guds sendebud, som bærer det sidste advarselsbudskab, der skal gives til verden, skal berede vejen for Kristi andet komme, ligesom Johannes beredte vejen for hans første komme. I dette forberedende arbejde skal 'hver dal ophøjes, og hvert bjerg og hver høj sænkes; det krogede skal blive lige, og de ujævne steder jævne'; for historien skal gentage sig, og endnu engang skal 'Herrens herlighed åbenbares, og alt kød skal se den sammen; for Herrens mund har talt.'“ Southern Watchman, 21. marts 1905.

Kendetegnene ved de tre reformatorer, som Esajas identificerede, er, at hver dal skal ophøjes, hvert bjerg gøres lavt, det krogede gøres lige, og de ujævne steder gøres jævne. Herrens vej, som beredes ved at ophøje dalene, lægge bjergene lavt og gøre det krogede lige og de ujævne steder jævne, er de gamle stier.

En røst lyder: I ørkenen ban Herrens vej, gør en jævn vej i det øde land for vor Gud. Hver dal skal ophøjes, og hvert bjerg og hver høj skal sænkes; det krogede skal gøres lige, og de ujævne steder til slette veje. Og Herrens herlighed skal åbenbares, og alt kød skal tilsammen se den; thi Herrens mund har talt. Esajas 40:3–5.

Da de kævlevorne jøder spurgte Johannes Døberen, om han var den Elias, som skulle komme, svarede han, at det var han ikke; men han identificerede sig derpå med stedet hos Esajas.

Og dette er Johannes' vidnesbyrd, da jøderne sendte præster og levitter fra Jerusalem for at spørge ham: Hvem er du? Og han bekendte og nægtede det ikke, men bekendte: Jeg er ikke Kristus. Og de spurgte ham: Hvad da? Er du Elias? Og han siger: Det er jeg ikke. Er du profeten? Og han svarede: Nej. Da sagde de til ham: Hvem er du? for at vi kan give dem svar, som har sendt os. Hvad siger du om dig selv? Han sagde: Jeg er røsten af én, som råber i ørkenen: Gør Herrens vej lige, som profeten Esajas har sagt. Johannes 1:19–23.

Forberedelsen af »Herrens vej« identificerer den metode, som englener ledte Miller til at forstå og anvende for at berede den bibelske forståelse af den »vej«, som mennesker skulle vandre på. Hvert »bjerg« skulle sænkes, for bjergene i den bibelske profeti repræsenterer sandheder, som ved første øjekast tilsyneladende er for vanskelige at forstå. For at forstå det herlige hellige bjerg i Daniel kapitel elleve, vers femogfyrre, som nordens konge forsøger at erobre, må man først identificere

det bogstavelige herlige hellige bjerg i Jerusalem, som profetisk definerer det åndelige herlige hellige bjerg. For at forklare det bjerg, som betegnes som Harmagedon, hvilket betyder Megiddos bjerg, må man gå til det bogstavelige Megiddo. De profetiske vanskeligheder, som fremstilles som vanskelige, fjernes, når det princip anvendes, at begyndelsen af en ting illustrerer enden på en ting.

Den metode, som er repræsenteret ved Esajas, omtalt af Johannes og fremlagt af Miller, ophøjer hver dal. Hvad enten det er „synsdalen“ i Esajas toogtyve, „de døde knoglers dal“ i Ezekiel eller „Josafats dal“ i Joels bog, er den metode, som er baseret på den rette forståelse af Kristi karakter, sådan som den i milleritisk historie er fremstillet som Palmoni, den underfulde Tæller, eller i vor historie som Alfa og Omega, den underfulde sproglærde, det, som ophøjer de profetiske sandheder, der er repræsenteret i Guds Ords „dale“.

De krogede ting, som skal gøres lige, og de ujævne steder, som gøres jævne, repræsenterer arbejdet med at korrigere de skikke og traditioner, der anvendes af et laodikeisk præsteskab til at opretholde deres forgiftede retter af fabler. Elias' gerning identificeres specifikt som repræsenterende den korrekte bibelske metode i modsætning til teologernes og præsternes fabler. Dette arbejde udføres af „almindelige mænd“, ikke af de uddannede præster og teologer. Inden for disse tre vidners profetiske kendetegn findes også den enkle kendsgerning, at den Elias, som skal komme, vil være en mand.

Denne iagttagelse kan synes uvigtig, men idet adventismens teologer søger at opretholde deres fabler, har de taget et afsnit fra Søster White, hvor hun i fremtidig tid taler om en mand, der skulle komme i Elias' ånd og kraft, og de føjer deres egen forklarende fabel til og insisterer på, at Søster White talte om sig selv.

„Profetien må opfyldes. Herren siger: 'Se, jeg vil sende eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer.' Der skal komme en i Elias' ånd og kraft, [Se appendiks.] og når han viser sig, kan mennesker sige: 'Du er alt for nidkær, du udlægger ikke Skrifterne på den rette måde. Lad mig fortælle dig, hvordan du skal forkynde dit budskab.'“

„Der er mange, som ikke kan skelne mellem Guds værk og menneskets. Jeg vil sige sandheden, sådan som Gud giver mig den, og jeg siger nu: Hvis I fortsætter med at finde fejl, med at nære en stridens ånd, vil I aldrig lære sandheden at kende. Jesus sagde til sine disciple: 'Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu.' De var ikke i en tilstand, hvor de kunne værdsætte hellige og evige ting; men Jesus lovede at sende Talsmanden, som skulle lære dem alle ting og minde dem om alt, hvad Han havde sagt til dem.

„Brødre, vi må ikke sætte vor lid til mennesker. »Hold op med mennesket, i hvis næse hans ånde er; for hvad er han at regne for?« I må hænge jeres hjælpeløse sjæle på Jesus. Det sømmer sig ikke for os at drikke af dalens kilde, når der findes en kilde på bjerget. Lad os forlade de lavere strømme; lad os komme til de højere kilder. Hvis der er et sandhedspunkt, som I ikke forstår, og hvorom I ikke er enige, så undersøg det, sammenlign skrift med skrift, sænk sandhedens skakt dybt ned i Guds ords mine. I må lægge jer selv og jeres meninger på Guds alter, lægge jeres forudfattede idéer bort og lade himmelens Ånd lede jer til hele sandheden.« Testimonies to Ministers, 475, 476.

„Nogen skal komme i Elias’ ånd og kraft”: Disse ord er af nogle fejlagtigt blevet anvendt på en bestemt person, som man mente ville fremtræde med et profetisk budskab efter fru Whites liv og virke. De tre afsnit, som udgør denne artikel med titlen „Lad Himmelen lede”, er kun en lille del af en tale, som Ellen White holdt i Battle Creek, Michigan, om morgenen den 29. januar 1890. Da denne blev offentliggjort i Review and Herald den 18. februar 1890, bar den titlen „How to meet a Controverted Point of Doctrine.” Andre uddrag hentet fra denne artikel og i vid udstrækning anvendt til at udfylde visse sider i dette bind, findes på siderne 23, 104, 111, 119, 158, 278 og 386. Artiklen er gengivet i sin helhed i Selected Messages 1:406–416, hvor den del, som omfatter uddraget med titlen „Lad Himmelen lede”, forekommer på siderne 412 og 413. Når artiklen læses i sin helhed, bliver det tydeligt, at Ellen White i denne udtalelse, fremsat blot lidt mere end et år efter Minneapolis-konferencen til en gruppe i Battle Creek, talte om sin egen tjeneste. Nogle var blevet kritiske over for hendes gerning. Bemærk, at Ellen White i afsnittet umiddelbart forud for det, som forekommer i dette bind på side 475, siger:“

»Vi bør komme i en stilling, hvor enhver forskel vil blive smeltet bort. Hvis jeg mener at have lys, skal jeg gøre min pligt ved at fremholde det. Antag, at jeg rådførte mig med andre angående det budskab, Herren ville have mig til at give folket; da kunne døren blive lukket, så lyset ikke nåede dem, til hvem Gud havde sendt det. Da Jesus red ind i Jerusalem, begyndte hele skaren af disciplene at glæde sig og lovprise Gud med høj røst for alle de mægtige gerninger, som de havde set; idet de sagde: Velsignet være Kongen, som kommer i Herrens navn; fred i himlen og ære i det højeste. Og nogle af farisæerne i skaren sagde til Ham: Mester, irretesæt dine disciple. Og Han svarede og sagde til dem: Jeg siger jer, at hvis disse tier, skal stenene straks råbe’ (Luk. 19:37–40).«

»Jøderne søgte at standse forkyndelsen af det budskab, som var blevet forudsagt i Guds ord.«

„Derpå henviser hun igen til sin egen erfaring:“

»Profetien må opfyldes. Herren siger: »Se, jeg vil sende jer profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer« (Malakias 4,5). Nogen skal komme i Elias’ ånd og kraft, og når han træder frem, kan mennesker sige: »Du er for ivrig, du udlægger ikke Skrifterne på den rette måde.« — Selected Messages, bind 1, s. 412.

“At hun også sigtede til sin egen erfaring, fremgår ligeledes klart af det efterfølgende afsnit, hvori hun erklærer:

»Jeg vil fortælle sandheden, således som Gud giver mig den ...« Tillæg til Testimonies to Ministers.

Det forhold, at Ellen White måtte imødegå teologernes og ledernes fabler i sin samtid, udgør intet bevis for, at hun identificerede sig selv som den „mand“, der i fremtiden skulle komme i Elias’ ånd og kraft. Hvor findes der noget som helst bevis på Ellen Whites mange modstandere inden for adventismen, som angreb den metode til bibelsk anvendelse, hun benyttede? Hvornår blev hun nogen sinde fortalt: „du fortolker ikke Skrifterne på den rette måde“? Hun gør tydeligt opmærksom på, at der ved verdens ende ville opstå en bevægelse af mennesker, som ville blive udrustet med Elias’ ånd og kraft, og der findes ingen legitim måde at hævde på, at hun mente, at denne

bevægelse med den tredje engels høje råb fandt sted på det tidspunkt, da hun profeterede om den fremtidige åbenbarelse af Elias' kraft. De laodikeiske adventistiske teologer vil få deres hjord til at tro, at søster White „henviste“ til „sin egen erfaring“ som en opfyldelse af profeten Elias, der skulle udsendes før Herrens store og frygtelige dag.

Se, jeg vil sende jer profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Malakias 4,5.

Et profetisk kendetegn ved Elias som symbol er, at han fremviser en bibelsk metodologi, som står i modsætning til fablerne fra et præsteskab, der øser fabler om skikke og traditioner ud. Hans værk med at berede vejen (dette er vejen, vandrør på den) fuldbyrdes ved den bibelske metodologi, som modsætter sig et fordærvet præsteskabs læresætninger. Og ifølge de tre vidner, Elias, Johannes Døberen og Miller, sammen med Søster Whites vidnesbyrd om Elias' dengang fremtidige fremtræden, vil han være en mand, ikke en kvinde. Når Palmonis og Alfa og Omegas metodologi forstås korrekt, erkendes den ikke blot som et sæt bibelske regler for fortolkningen af Skrifterne, men som en afskrift af Kristi karakter, som er Hans herlighed.

Og Herrens herlighed skal åbenbares, og alt kød skal tilsammen se den; thi Herrens mund har talt. Esajas 40,5.

Kristi egen karakter er repræsenteret ved den metode, der skal anvendes i forståelsen af Hans Ord, for Han er Ordet.

„Guds lov i helligdommen i himlen er det store ophav, hvoraf de forskrifter, der blev indgraveret på stentavlerne og nedskrevet af Moses i Pentateuken, var en ufejlbar gengivelse. De, som kom til forståelse af dette vigtige punkt, blev derved ledt til at se den guddommelige lovs hellige, uforanderlige karakter. De så, som aldrig før, kraften i Frelserens ord: 'Før himmel og jord forgår, skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel på nogen måde forgå af loven.' Mattæus 5:18. Da Guds lov er en åbenbaring af Hans vilje, en afskrift af Hans karakter, må den bestå til evig tid, 'som et trofast vidne i himlen'. Ikke ét bud er blevet ophævet; ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel er blevet ændret. Salmisten siger: 'Til evig tid, Herre, står dit ord fast i himlen.' 'Alle Hans befalinger står fast. De står ved magt for evigt og altid.' Salme 119:89; 111:7, 8." Mod den store strid, 434.

Ligesom de ti bud er et uforanderligt aftryk af Kristi karakter, således er også reglerne for profetisk fortolkning et aftryk af hans karakter.

Vi bør selv vide, hvad der udgør kristendommen, hvad der er sandhed, hvad den tro er, som vi har modtaget, hvad Bibelens regler er — de regler, der er givet os fra den højeste myndighed. Der er mange, som tror uden en begrundelse, hvorpå de kan bygge deres tro, uden tilstrækkeligt bevis for sagens sandhed. Hvis der fremføres en tanke, som stemmer overens med deres egne forudfattede meninger, er de straks rede til at antage den. De ræsonnerer ikke fra årsag til virkning; deres tro har intet ægte fundament, og i prøvelsens tid vil de erfare, at de har bygget på sandet.

„Den, der hviler tilfreds i sin egen nuværende ufuldkomne kundskab til Skrifterne og mener, at dette er tilstrækkeligt til hans frelse, hviler i en skæbnsvanger vildfarelse. Der er mange, som ikke er grundigt udrustet med skriftmæssige argumenter, så de kan være i stand til at skelne

vildfarelse og fordømme al den tradition og overtro, som er blevet udgivet for sandhed. Satan har indført sine egne forestillinger i tilbedelsen af Gud, for at han kunne fordærve enkeltheden i Kristi evangelium. Et stort antal, som gør krav på at tro den nærværende sandhed, ved ikke, hvad der udgør den tro, som én gang for alle blev overgivet til de hellige — Kristus i jer, herlighedens håb. De mener, at de forsvare de gamle landemærker, men de er lunkne og ligegyldige. De ved ikke, hvad det vil sige at indvæve i deres erfaring og besidde kærlighedens og troens virkelige kraft. De er ikke nære bibelgranskere, men dovne og uopmærksomme. Når meningsforskelle opstår om Skriftens steder, falder disse, som ikke har studeret med et formål og ikke er afgjorte med hensyn til, hvad de tror, bort fra sandheden. Vi bør indprente alle nødvendigheden af flittigt at granske den guddommelige sandhed, så de må vide, at de ved, hvad sandhed er. Nogle gør krav på megen kundskab og føler sig tilfredse med deres tilstand, når de ikke har mere nidkærhed for værket, ikke mere brændende kærlighed til Gud og til de sjæle, for hvem Kristus døde, end om de aldrig havde kendt Gud. De læser ikke Bibelen [for] at tilegne sig marven og fedmen til deres egne sjæle. De føler ikke, at det er Guds røst, som taler til dem. Men dersom vi vil forstå frelsens vej, dersom vi vil se strålerne fra Retfærdighedens Sol, må vi studere Skrifterne med et formål, for Bibelens løfter og profetier kaster klare stråler af herlighed over den guddommelige genløsningsplan, hvilke store sandheder ikke bliver klart forstået.” The 1888 Materials, 403.

At være en kristen i egentlig forstand betyder at være lig Kristus. Teksten fastslår, at vi „selv bør vide, hvad der udgør kristendom“. Den siger, at vi „bør vide“, „hvad der er sandhed“. Vi „bør vide“, „hvad er den tro, som vi har modtaget“. Vi bør vide, „hvad Bibelens regler er—de regler, der er givet os af den højeste myndighed“. At være Kristuslig kræver, at man ved, hvad Bibelens regler er, som er givet os af den højeste myndighed. Uden disse regler kan vi ikke være Kristuslige, for de regler, der er givet af den højeste myndighed, er et afskrift af hans karakter.

Et andet kendetegn ved Elias er arbejdet med at berede vejen for pagtens sendebud. Elias repræsenterer det værk, der fuldbyrdes i løbet af en historie, hvor et tidligere udvalgt folk forbigås, samtidig med at et nyt udvalgt folk udvælges. Historien repræsenterer en renselsesproces, som frembringer et folk, der fremstilles som et rent offer, i modsætning til det tidligere urene udvalgte folk.

Se, jeg sender min budbærer, og han skal berede vejen for mig; og Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, pagtens budbærer, som I har behag i; se, han kommer, siger Hærskarers Herre. Men hvem kan udholde hans kommes dag? og hvem kan bestå, når han åbenbarer sig? For han er som en guldsmeds ild og som tvætters sæbe. Og han skal sidde som en smelter og renser af sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de kan bringe Herren et offer i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være Herren til behag, som i fordums dage og i tidligere år. Malakias 3:1–4.

Johannes Døberen banede vejen for, at Kristus pludselig kunne komme og rense sit tempel. Renselsen af templet ved begyndelsen og afslutningen af Kristi tjeneste var en opfyldelse af Malakias, kapitel tre. Johannes var den budbærer, som beredte vejen for pagtens budbærer til at rense Levis sønner.

”Ved renselsen af templet kundgjorde Jesus sin mission som Messias og påbegyndte sit værk. Det tempel, opført som bolig for det guddommelige Nærvær, var bestemt til at være en anskuelsesundervisning for Israel og for verden. Fra evige tider havde det været Guds hensigt, at ethvert skabt væsen, fra den strålende og hellige seraf til mennesket, skulle være et tempel for Skaberens iboende nærvær. På grund af synden ophørte menneskeheden med at være et tempel for Gud. Formørket og besmittet af det onde åbenbarede menneskets hjerte ikke længere den Guddommeliges herlighed. Men ved Guds Søns inkarnation opfyldes Himlens hensigt. Gud bor i menneskeheden, og ved frelsende nåde bliver menneskets hjerte atter hans tempel. Gud bestemte, at templet i Jerusalem skulle være et vedvarende vidnesbyrd om den høje bestemmelse, som står åben for enhver sjæl. Men jøderne havde ikke forstået betydningen af den bygning, som de betragtede med så stor stolthed. De overgav ikke sig selv som hellige templer for den guddommelige Ånd. Forgårdene i templet i Jerusalem, fyldt med larmen fra vanhellig handel, fremstillede alt for sandt hjertets tempel, besmittet af sanselig lidenskabs og vanhellige tankers nærvær. Ved at rense templet for verdens købere og sælgere kundgjorde Jesus sin mission til at rense hjertet for syndens besmittelse, — for de jordiske begær, de selviske lyster, de onde vaner, som fordærver sjælen. ’Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, pagtens engel, som I længes efter; se, han kommer, siger Hærskarers Herre. Men hvem kan udholde den dag, da han kommer, og hvem kan bestå, når han åbenbarer sig? For han er som smelterens ild og som tvætterens lud. Han skal sidde og smelte og rense sølvet; han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv.’ Malakias 3:1–3.” Messias, 161.

Johannes Døberen var den budbærer, som beredte vejen for, at Kristus pludselig kunne komme og rense sit tempel, og William Miller udførte det samme forberedende værk for, at Kristus pludselig kunne komme til Det Allerehelligste den 22. oktober 1844.

„Kristi komme som vor ypperstepræst til det allerehelligste for renselsen af helligdommen, således som det fremstilles i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til Den gamle af dage, som det fremstilles i Daniel 7,13; og Herrens komme til sit tempel, forudsagt af Malakias, er beskrivelser af den samme begivenhed; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til brylluppet, som Kristus beskriver i lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25.“ The Great Controversy, 426.

Johannes og Miller var forbilleder på den renselse, som er skildret hos Malakias, og som nu fuldbyrdes i vor nuværende historie.

„Profeten siger: ‘Jeg så en anden engel stige ned fra himmelen; han havde stor myndighed, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon den store, og den er blevet et tilholdssted for dæmoner’ (Åbenbaringen 18:1, 2). Dette er det samme budskab, som blev givet af den anden engel. Babylon er faldet, ‘fordi hun gav alle folkeslagene at drikke af sin utugts vredes vin’ (Åbenbaringen 14:8). Hvad er denne vin?—Hendes falske læresætninger. Hun har givet verden en falsk sabbat i stedet for sabbatten i det fjerde bud og har gentaget den løgn, som Satan først fortalte Eva i Eden—sjælens naturlige udødelighed. Mange beslægtede vildfarelser har hun udbredt vidt og bredt, idet hun ‘lærer menneskebud som læresætninger’ (Mattæus 15:9).“

„Da Jesus begyndte sin offentlige tjeneste, rensede Han Templet for dets vanhelligende besmittelse. Blandt de sidste handlinger i Hans tjeneste var den anden renselse af Templet. Således gives der i det sidste værk til verdens advarsel to særskilte kald til menighederne. Den anden engels budskab er: ‘Babylon er faldet, er faldet, den store stad, fordi hun gav alle folkene at drikke af sin utugts vredes vin’ (Åbenbaringen 14,8). Og i det høje råb i den tredje engels budskab høres en røst fra himlen sige: ‘Drag ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. For hendes synder har nået op til himmelen, og Gud har ihukkommet hendes misgerninger’ (Åbenbaringen 18,4.5).“ Selected Messages, bog 2, 118.

De to tempelrenselse i Kristi tjeneste og de to tempelrenselse i Miller-bevægelsens historie var opfyldelser af Malakias kapitel tre og peger frem mod de to tempelrenselse, som begyndte den 11. september 2001, da New York Citys store bygninger blev revet ned ved et strejf af Gud, og den mægtige engel i Åbenbaringen atten steg ned for at oplyse jorden med sin herlighed. Blandt andet modbeviser dette det fad med fabler, som tilbydes af adventismens laodikæiske teologer, der hævder, at Ellen White var profeten Elias, som skulle komme før Herrens store og frygtelige dag. Den tempelrenselse, som finder sted, når englen i Åbenbaringen atten stiger ned, begyndte seksogfirs år efter, at Ellen White blev stedt til hvile.

Johannes Døberen og hans disciple, Miller og Milleriterne samt Future for America repræsenterer de budbringere, som bereder vejen for pagtens sendebud, så han pludselig kan komme til sit tempel og rense det for dets helligbrødeagtige vanhelligelse.

Elias repræsenterer som symbol et menneske. Han repræsenterer et menneske, kaldet ud fra det almindelige livs færd, og ikke en præstelig teolog. Hans tjeneste fremviser den rette bibelske metodologi, som er de regler, der er givet af den højeste myndighed. Hans tjeneste står i konfrontation med det nuværende laodikeiske præsteskabs metodologi af fabler, skikke og traditioner. Han bereder vejen for en renselsesproces, der oprejser et nyt udvalgt folk af levningerne af et udvalgt folk, som forbigås. Renselsesprocessen er sat inden for rammerne af, at den sker pludseligt.

Elias repræsenterer også en tjeneste og et værk, som Gud særskilt opretter og identificerer som Guds eksklusive tjeneste.

Vi vil påvise dette i den næste artikel gennem milleritternes historie.

Og det skete ved tiden for aftenofferet, at profeten Elias trådte frem og sagde: Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud, lad det på denne dag blive kendt, at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener, og at jeg har gjort alle disse ting efter dit ord. 1 Kong 18,36.